

4. Midőn, Uram, haragodban versz minket, / Ottan meghalunk, és földre leesünk, / A te kemény haragodtól rettegünk, / Ha megtekinted mi nagy bűneinket, / Titkos vétkünket ha előhozod, / És színed eleibe állítod.
5. Haragod miatt napja életünknek / Menten elmúlik nagy hirtelenséggel, / Mint a mondott szót elragadja a szél. / Mi napjaink, miket nekünk engedtek, / Mintegy hetvenesztendei idő, / Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő.
6. És ha kedves volt is valamennyire, / De többnyire volt munka és fájdalom; / Eltűnik éltünk minden ékessége, / Elmúlik, mint az árnyék és az álom. / De ki érti a te haragodat? / Csak az, ki féli te hatalmat.
7. Taníts meg minket azért kegyelmesen, / Hogy rövid voltát életünknek értsük, / És eszességgel magunkat viseljük! / Ó, Úr Isten, fordulj hozzánk ismétlen! / Míg hagyod, hogy éltünk nyomorogjon? / Könyörülj már a te szolgáláidon!
8. Tölts bé minket reggel nagy irgalmaddal, / Hogy jó kedvvel vigyük véghez éltünket, / Ne terheltecsünk nyomorúságokkal! / Vigasztalj minket, és adj könnyebbséget, / És haragodat fordítsd el rólunk, / Mellyel régóta ostoroztatunk!
9. Szolgáláidon láttassad dolgaidat, / Dicsőségedet ezeknek fiain! / Add értenünk felséges hatalmat, / Mi kegyes Urunk, ó, irgalmas Isten! / Minden dolgunkat bírjad, forgassad, / Kezeink munkáit igazgassad!

” *Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!*
(Zsolt 90,12)